

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Manowska

w sprawie z wniosku Narodowego Banku Polskiego  
przy uczestnictwie Syndyka masy upadłości Spółdzielczego Banku [...] w W. w  
upadłości likwidacyjnej, T. R. G.

i L. sp. z o.o. w W.

o zmianę wpisu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 stycznia 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika T. R. G.

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 7 listopada 2018 r., sygn. akt XXIII Ga (...),

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2) zasądza od T.G. na rzecz Narodowego  
Banku Polskiego kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł  
tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie, zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym, bowiem, razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a nie jest, przecież, jego zadaniem dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej T. G. od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 7 listopada 2018 r. Wnosząc o przyjęcie tej skargi do rozpoznania skarżący wskazał na przesłankę z art. 398<sup>9</sup> §1 pkt.: 1) k.p.c., podnosząc zarazem, że z uwagi na występujące w sprawie „istotne zagadnienie prawne” zachodzi potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości, co do ich właściwego zastosowania, tj.: art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 grudnia 1996 r. o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów (Dz.U.2018.2017 t.j.). Przedstawione w skardze zagadnienie prawne sprowadzało się do pytania: „czy z art. 3 ust. 2 ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów należy wywodzić obowiązek spełnienia wymogów wymienionych we wskazanym przepisie do wszelkiego rodzaju umów mających za przedmiot zmianę zastawu oraz umów z których wynika nabycie wierzytelności zabezpieczonej zastawem rejestrowym”.

Wniosek skarżącego T. G. o przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania nie odniósł skutku.

Odnosząc się do powołanej przez T. G. przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1) k.p.c. należy wskazać, że Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli skarżący wykaże, że wskazane przez niego zagadnienie prawne posiada właściwość „istotności”, która polega na tym, że zagadnienie to stanowi kwestię dotychczas niewyjaśnioną i nierozwiązaną w orzecznictwie sądowym, a więc cechującą się nowością, a którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa. W efekcie powołanie się na tę przesłankę przedsądu, wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (por. dotychczasowe orzeczenia Sądu Najwyższego, np.: postanowienie z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 33/2018 r., niepubl.; postanowienie z dnia 16 maja 2018 r., II CSK 13/2018, niepubl.; postanowienie z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 585/17, niepubl.). Nadto podkreślić należy, że skarżący obowiązany jest wykazać, że rozstrzygnięcie rekomendowanego Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego jest celowe i konieczne, a zabieg ten bezspornie wymaga zaangażowania autorytetu tego Sądu. W efekcie „istotne zagadnienie prawne” zaprezentowane Sądowi Najwyższemu powinno stanowić poważną jurydycznie wątpliwość, której usunięcie wymaga ingerencji Sądu Najwyższego.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że kwestia zaprezentowana przez skarżącego, jako „istotne zagadnienie prawne”, nie wypełnia wymogów stawianych tej przesłance w ramach przedsądu. Sformułowane przez T. G. , w jego skardze kasacyjnej, zagadnienie, sprowadzające się do pytania: „czy z art. 3 ust. 2 ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów należy wywodzić obowiązek spełnienia wymogów wymienionych we wskazanym przepisie do wszelkiego rodzaju umów mających za przedmiot zmianę zastawu oraz umów z których wynika nabycie wierzytelności zabezpieczonej zastawem rejestrowym?”, nie spełnia wypracowanych w judykaturze Sądu Najwyższego wymogów stawianych art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1) k.p.c. Zagadnieniu temu nie można, bowiem, przypisać waloru „istotności” będącego

koniecznym warunkiem determinującym przesłankę, o której mowa w wyżej wskazanym przepisie. W konsekwencji wątpliwości przedstawione Sądowi Najwyższemu, składające się na powyższą kwestię oraz wskazane przez skarżącego, w nader lakonicznym uzasadnieniu, podlegają skutecznemu usunięciu w wyniku zastosowania obowiązujących reguł interpretacyjnych (wykładni prawa), czy też w rezultacie zabiegu subsumpcji, czyli kwalifikacji prawnej. W rezultacie zbędna jest wypowiedź Sądu Najwyższego w tej materii, która miałaby miejsce podczas merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej T. G. , już po jej przyjęciu do rozpoznania.

Konkludując, w przedmiotowej sprawie, powołana przez skarżącego przesłanka z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1) k.p.c. nie została wykazana, a Sąd Najwyższy nie dopatrzył się również okoliczności, które determinowałyby nieważność postępowania, którą to przesłankę Sąd ten uwzględnia z urzędu.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).